

Hollandse passie in

‘Het deed pijn, omdat ik me er zo mee verbonden voelde’

Toeristen, Andalusische immigranten en andere geïnteresseerden kijken, luisteren, lachen en klappen mee op de flamencoritmies. Op het podium van het tableau in de Barcelonese binnenstad spelen mannen met lang donker haar op virtuoze wijze gitaar. De zangeres is geen donkere, mysterieuze Spaanse. Zij is blond. Zij is een Hollandse. Luna Zegers (34) vertelt over haar passie en haar verdriet.

Hoe komt een nuchtere Nederlandse erbij emotionele flamenco te zingen?

‘Gek genoeg is dat in India begonnen. Ik heb eerst politicologie gestudeerd en ging daarna naar het conservatorium. In het tweede studiejaar had ik een pauze nodig: ik had zo lang gestudeerd en in mijn persoonlijke leven waren veel heftige dingen gebeurd. Ik wilde even helemaal niks. Mijn stem zat vast omdat ik niet lekker in mijn vel zat en daarom nam ik les in carnatische muziek: Zuid-Indiase klassieke muziek. Het stemgebruik is hier heel anders dan in de westerse muziek. Tonen worden versierd, het is lyrisch. Maar in de twee maanden dat ik in India was, dacht ik gek genoeg heel de tijd aan flamenco. In Amsterdam had ik een Spaanse vriend. Hij draaide wel eens flamenco voor me, maar dat zei me toen niet zo veel. Ik wist er eigenlijk niks van. De carnatische muziek had raakvlakken met de flamenco, vooral het stemgebruik. Ik droomde er zelfs over en besloot dat wanneer ik terug was in Europa, ik naar Spanje zou gaan.’

Zo gezegd, zo gedaan?

‘Ja, in de zomer van 2006 ging ik naar Sevilla om zanglessen in flamenco te nemen. Ik kwam er binnen met nul kennis en vond

het erg interessant en intrigerend. Ik begreep veel dingen nog niet, de taal was nog moeilijk. Maar dat rauwe van flamenco greep me vanaf het begin naar de strot en heeft me nooit meer losgelaten. Ondanks dat ik in het begin niet begreep waar de mensen over zongen, werd ik er emotioneel erg door gegrepen. Het sprak binnenin mij iets aan waar ik me mee verbonden voelde. Ik herkende iets. Ik weet nog dat ik in mijn uppie op m'n kamer zat en een cd draaide van Camarón de la Isla, een grootse flamencozanger. Ik begon te huilen. Ik draaide die cd nog een keer en nog een keer en nog een keer. Ik begreep niet wat er met me gebeurde, maar ik moest enorm janken.’

Deed het pijn?

‘Ja, als een dolk kwam het bij me naar binnen. In zijn stem herkende ik emotie, pijn. Het raakte me, omdat ik in de periode ervoor ook persoonlijke pijn had gehad. Mijn ouders en mijn zusje zijn overleden. Dat was een heftige tijd. Op het conservatorium kwam ik door al dat zingen in contact met mijn emoties. Dat was te heftig en vandaar die ingelaste studiepauze. Maar toch was en is juist die emotie de reden dat flamenco me zo aanspreekt. Die stem van Camarón de la Isla ging me door merg en been. Maar ik denk dat ik het opzocht. Hij raakte

FLAMENCO

Andalusische flamenco

'Ik weet nog dat ik in mijn uppie op
m'n kamer zat en een cd draaide
van Camarón de la Isla, een groots
flamencozanger. Ik begon te huilen'

Spanjaarden, Andalusiërs zijn blij verrast als ze me flamenco horen zingen, ook vanwege mijn interesse in hun cultuur. Maar ze missen de metaalklank in mijn stem

precies het punt waar ik geraakt wilde worden. Ik had een manier nodig om mijn gevoel op een goede manier te uiten en dit voelde goed. Het was heel veel en heel intensief. Met twintig flamenco cd's in mijn koffer ben ik teruggegaan naar Nederland waar ik alles heb laten bezinken.'

Je bent teruggekeerd naar Spanje, waarom Barcelona?

'Ik wilde een uitwisseling doen en heb voor Barcelona gekozen, omdat het naast een goede flamencoscene ook veel jazzmuzikanten herbergt. Er is hier een beweging gaande binnen de muziek; de jazz en de flamenco zijn aan het mixen. Het is een nieuwe, moderne stroming waarin ik me thuis voel.

Vanwege haar studie is Luna nu in Nederland. Ze heeft individueel flamencoles bij Nederlands bekendste flamencogitarist Eric Vaarzon aan het Conservatorium v A'dam. Een optie is om na het conservatorium in Amsterdam een *superior* flamencozang te doen aan het conservatorium van Barcelona. Ze zou de eerste buitenlandse zijn die zich eraan waagt. Kijk voor optredens op haar website: www.myspace.com/lunasandscape.

Foto: Floris Teuwenberg

Spanjaarden, Andalusiërs zijn blij verrast als ze me flamenco horen zingen, ook vanwege mijn interesse in hun cultuur. Maar ze missen de metaalklink in mijn stem. Dat schreeuwerige, dat rauwe, dat heb ik niet en dat wil ik niet. Ik ben geen zigeunerin. Ik blijf een *chica del norte*. Ik ga voor de jazzy invloeden in de flamenco, het lyrische. Die versieringen van de stem, dat is ook waar nu voor mij de uitdaging ligt. Ik heb het vocabulaire vrijwel onder de knie. Mijn gezongen Spaans is zowat accentloos, de ritmes begrijp ik ook.'

Is dat eigenlijk moeilijk, dat klappen, of lijkt dat maar?

'Dat is moeilijk! Ik kreeg de theorie uitgelegd tijdens mijn tijd in Sevilla. Met het luisteren kwam ik niet ver genoeg. Toen ik eenmaal de theorie begreep, kwam het oefenen. Veel meeklappen bij concerten en cd's, en dat doe ik nog steeds. Want ik kan wel klappen, maar zingen en klappen tegelijk is echt moeilijk. En je moet niet alleen in de maat klappen, maar er zijn ook twee geluiden. Je hebt de

zachte, doffe klap - *sorda* - en een harde, felle klap - *clara*. Mijn huidige vriend Jordi die flamencogitarist is, is een goede stimulans, hij spoort me altijd aan ook mee te klappen met muziek, in plaats van alleen mee te zingen.'

Zie je jezelf wonen in het Andalusische hart van de flamenco?

'Nee. Het klinkt heel heftig als ik dat zeg, maar flamenco is toch wat arm. Puur en alleen flamenco mist voor mij een musicale dimensie. Spanje was voor mij onontgonnen terrein en daarom had het mijn interesse. Het Spaanse landschap, zoveel ruwer dan het Nederlandse. Droogte, groen, bergen. Maar ook de emotionele manier van zijn, leven en beleven. Dát is wat me aanspreekt in de flamenco. Andalusië is een prachtig gebied, ik verhoud me goed tot de mensen, maar ik zou de jazz missen. Ik houd ook van de akoestische klanken van een piano, strijkers, een orkest, omdat me dat naast de flamencosound aan het hart ligt. Barcelona heeft beide en is daarom een rijke stad voor mij.